

had en zij die smet had gegooid op haar liefde. De droom drukte haar, als alle droomen doen. Zoo moe was ze ook, zoo suf en moe van 't denken. —

„Nu is de boer toch niet geweest. En ik had de eieren zoo broodnoodig. Wie moet ze nu gaan halen? Betje heeft 't nog zoo druk, ze zal 't naar vinden, om van haar werk af te loopen. Ik kàn morgen haast niet zonder!”

„Wel Moeke, dan zit er niks anders op, dan dat ik ga. Waar zal 't wezen?” vroeg Jo, van de oude, lage canapé opstaand.

„Kind, blijf jij maar zitten. Da's immers geen werkje voor jou,” weerde Henks moeder af.

„Waarom niet. Ik was toch vast van plan, naar de wei te loopen. Geef maar iets draagbaars mee!”

„Maar je moet heelemaal 't weiland over, kindje, en 't is donker, eer je terug bent!”

„Geeft niet. Ze zullen me niet opeten daar. 'k Vind wel gezellig, op die middeleeuwsche hofstee hè, bij dien celibatairen Brabander met z'n middeleeuwsche zuster. En waar je door de hofhonden onderste boven geblaft wordt. Ik ben er met Henk heel dikwijls geweest!”

Ze lachte, om haar ademloos uitflappen.

„Je moet 't weten. Als 't je niet aanlokt, kom je terug, Jo!” riep de oude dame haar bezorgd na. „Dan doe ik maar zonder.”

Jo verstond al niet meer. Ze zwaaide haar hengselmand in 't rond ten afscheid.

Ze slenterde den vallenden avond in, tusschen de rij wilgen aan den slootkant en de aardbeibedden aan de andere zijde.

Een vochtige zoelte, als van natte lakens, sloeg tegen haar warm gezicht, ademde op haar oogleden en verkilde haar blooten hals. 't Deed haar goed. Door de dunne voilestof van haar blouse mouwen drong de doorgeurde broeiwind en deed de plooiën zacht flapperen.

Jo voelde, hoe de stadsbenauwing begon te wijken. Het klaarde in haar. Ze werd

wakker, wakker om te leven dit oude, geliefde leven, 't was als een juichkreet in haar. De rand van den witten rok veegde over 't gras op zij van 't paadje. De halmen bogen mee en ruischten terug.

Tegen een oud, gekalkt leimuurtje rustte de knoestige stam van een pereboom. De kroon leunde er ten deele over. Jo vond 't net, of een oude van dagen zijn peezige armen over een heining liet hangen, toen ze er onder stil stond.

Ze boog haar hoofd achterover, wist woorden voor de bloeiende heerlijkheid boven haar, welke haar hart sprak, maar de mond niet zeggen dorst. Een tak bloesem naar zich toetrekking, snoof ze herhaaldelijk den amandelachtigen bloeigeur naar binnen.

Toen duwde ze tegen den stam. Honderden bloembodems lieten de kroonblaadjes los en ze dwarrelden als zoovele lentevlokjes op haar hoofd, haar borst en schouders, betipten haar lachende lippen en den bodem van den mand aan haar arm. Onder den boom vandaan gaand, ving ze 't afrollende fijne strooisel op haar naar boven gehouden handpalm.

„'t Is net confetti,” dacht ze, „waar de kleine bruidsmisjes de bruid mee bestrooien.” Ze lachte om 't idee, den ouden krommen peer als bruidsdame, zoo'n ouwe gierige vrek, die alleen wat los liet, als j'em eens flink schudde.

Wat verder haakten de takeinden van de doornige, bloeiende Mei in de zilvergroene wilgenpluimen er over en vormden er een lage allee mede, waar een geheimzinnige schemer geborgen zat.

Muggen wriemelden ter hoogte van haar hoofd, toen ze 't levende poortje binnenliep.

Ze kriebelden haar in den hals en Jo proefde er een in den mond, als ze ze lachend wegblië of er naar sloeg.

Verbaasde ze zich? Ja! 't Tobben, de tweestrijd waren haar ontvallen. Ze kwam om te klagen en had geen klacht, dacht er zelfs niet over door. Niets dan een zuiver genot ontving ze en ze gaf gretig een al